

Sygnatura akt II Ca 2471/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Nowak
-----------------	----------------

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej Oddział w K.

przeciwko A. P.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 10 października 2013 r., sygnatura akt VI C 931/13/S

1) oddala apelację;

2) zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 grudnia 2013 roku

Przedmiotowa sprawa rozpoznawana była przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II instancji rozpoznał ją w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę nie prowadził postępowania dowodowego, a zatem na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlegała oddaleniu.

Na wstępie zaznaczyć należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, znajdujących uzasadnienie w materiale zgromadzonym w sprawie wobec czego Sąd Okręgowy przyjął je za własne i jako takie stanowią one podstawę rozstrzygnięcia apelacyjnego. Z poczynionych ustaleń wyciągnął prawidłowe wnioski prawne, które Sąd Okręgowy aprobuje. Zarzuty apelacji nie mogły skutkować postulowanym rezultatem, albowiem Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że żądanie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie. W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła od pozwanej zapłaty kwoty 2751,38 zł z tytułu nielegalnego poboru energii. Zgodnie z dyspozycją art. 3

pkt 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2006 roku, Nr 89, poz. 625 ze zm.) nielegalne pobieranie energii to pobieranie energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo - rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo - rozliczeniowy. W razie nielegalnego pobierania energii, przedsiębiorstwo energetyczne może pobierać od odbiorcy opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych – stanowi o tym art. 57 ust. 1 w/w ustawy. Przepis ten wprowadza więc alternatywne tryby postępowania w razie stwierdzenia nielegalnego pobierania energii, a wybór pozostawiony jest przedsiębiorstwu energetycznemu. Opłata, o jakiej mowa w wymienionym przepisie, stanowi szczególny rodzaj zryczałtowanego odszkodowania, ma charakter sanacyjny i jest zryczałtowaną rekompensatą za pobraną energię, zaś poprzez swoją wysokość, dolegliwość i łatwiejszy sposób egzekucji (w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji) pełni też rolę odstrasżającą (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 stycznia 2010 roku, sygn. akt I FSK 1501/08, niepubl., (...) Lex nr 593614). Obciążenie nią warunkowane jest jedynie zaistnieniem faktu nielegalnego poboru energii i brakiem okoliczności ekskulpującej odbiorcę, a jest nią wyłączna wina osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Inaczej sytuacja przedstawia się w przypadku żądania odszkodowania na zasadach ogólnych, gdyż uwzględnienie go jest warunkowane spełnieniem wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, a są nimi: zdarzenie wyrządzające szkodę, szkoda, związek przyczynowy między nimi oraz wina sprawcy. Wybór jednego ze wskazanych powyżej sposobów dochodzenia rekompensaty w sposób oczywisty determinuje zakres postępowania dowodowego. Skoro strona powodowa dochodziła roszczenia z tytułu nielegalnego poboru energii domagając się zasądzenia na jej rzecz opłaty obliczonej na podstawie taryfy to w pierwszej kolejności, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, winna była udowodnić, że pozwana dopuściła się nielegalnego poboru energii. Wbrew zarzutom apelacji materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dał podstaw do czynienia ustaleń w tym zakresie. Wprawdzie wynika z niego, że doszło do uszkodzenia licznika energii elektrycznej należącego do pozwanej nie mniej sam ten fakt nie dowodzi, że to pozwana dokonała powyższego uszkodzenia a następnie z pominięciem układu pomiarowo – rozliczeniowego pobierała energię elektryczną. Słusznie podnosi apelacja, że błędne jest stanowisko Sądu Rejonowego, jakoby warunkiem odpowiedzialności pozwanej było wykazanie przez stronę powodową, iż odpowiedzialność za uszkodzenie licznika ponosi pozwana. Przepis art. 57 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne takiego wymogu nie wprowadza, a stanowi jedynie, iż dostawca może pobierać od odbiorcy opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliwa wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności. Przepis ten wprowadza domniemanie, iż nielegalny pobór energii nastąpił z przyczyn obciążających odbiorcę. Jeśli więc twierdzi on, że doszło do tego z winy osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności, winien tą okoliczność udowodnić, ponieważ to on wywodzi z niej korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.). Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że pozwana nie miała nawet wiedzy, w którym pomieszczeniu w bloku taki licznik się znajduje a także nie posiadała klucza do skrzynki, w której mieściło się przedmiotowe urządzenie. Ponadto po uzyskaniu informacji o nieprawidłowym zabezpieczeniu liczników niezwłocznie podjęła stosowną interwencję. Wszystkie te okoliczności jednoznacznie dowodzą, że nie mogła ona dokonać ingerencji w powyższy licznik, a tym samym uznać należy, że pozwana skutecznie wykazała, iż to nie ona, a inna osoba, za którą nie ponosi odpowiedzialności dokonała uszkodzenia licznika. W tym stanie rzeczy zarzut apelacji, że pozwana nie wykazała zaistnienia przesłanki egzoneracyjnej z art. 57 ust. 1 powyższej ustawy jest chybiony. Z uwagi na brzmienie art. 57 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne i wybrany przez stronę powodową sposób dochodzenia roszczenia, a mianowicie wystąpienie z żądaniem opłaty taryfowej, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Rejonowego, wykazanie przez stronę powodową wysokości poniesionej przez nią szkody poprzez wykazanie ilości pobranej energii elektrycznej. Okoliczność ta byłaby istotna w razie oparcia powództwa na przepisach o odpowiedzialności odszkodowawczej, taka jednak podstawa w niniejszej sprawie wskazana nie została. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że na okoliczność nielegalnego poboru przez pozwaną energii strona powodowa nie przedstawiła żadnych analiz zużycia energii przez pozwaną, które potwierdzałyby, że jej rachunki za energię elektryczną za okres po stwierdzeniu uszkodzenia licznika ulegały zmianie w stosunku do dotychczasowych.

Kierując się powyższymi motywami Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 300 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej będącego adwokatem ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461).

Ref. SSR Aleksandra Fischer